

El cercle viciós de la pobresa a Figueres

La sortida de la crisi posa de manifest una escletxa que empeny la meitat dels figuerencs al límit de l'exclusió social

La situació de la pobresa a Figueres és un cercle viciós que empeny la meitat dels figuerencs al límit de l'exclusió social. Des dels anys 60, la ciutat i la comarca han sustentat la seva economia en el sector serveis (comerç i turisme) i, durant dècades, la bonança econòmica ha ocultat el regal enverinat de la bombolla del turisme.

Però la sortida de la crisi ha posat de manifest l'estreta relació entre l'excessiva dependència dels serveis, la precarització laboral, un mercat de treball poc qualificat, la immigració i la desescolarització als 17 anys.

Només entre el 2009 i el 2014 la renda familiar per càpita de l'Alt Empordà va caure un 25%, mentre que a Catalunya només es va reduir un 5%. Per l'economista i exalcalde de Figueres, Joan Armangué, aquest és un dels indicadors clau que exemplifiquen que la sortida de la crisi està produint «efectes negatius» a la comarca i a la seva capital. I és que «l'economia de Figueres i l'Alt Empordà s'han d'entendre com un tot».

Ambdós tenen una economia fortament terciaritzada i només a Figueres el sector serveis supera el 85% del Valor Afegit Brut (VAB) de la ciutat, un sector que concentra, precisament, el major nombre d'aturats [\[tags/ocupacio.html\]](#) (69% el desembre del 2016).

A més, la ciutat té una alta taxa d'immigració superior al 28% oficial d'aquells que han nascut a l'estranger. Segons assenyala Armangué, la xifra s'enfila en el 40%, on hi engloba els nacionalitzats i els fills d'immigrants. És una massa important de població atreta per una oferta laboral fàcilment accessible amb poca qualificació.

De fet, el 37% de l'atur [\[tags/desocupacio.html\]](#) registrat a Figueres l'any 2016, segons el SOC, correspon a població estrangera no comunitària, (sense comptar els nacionalitzats), on la poca qualificació professional de la majoria fa més difícil la seva reinserció laboral en noves activitats econòmiques.

És precisament la facilitat per entrar a la roda del mercat laboral el que també fa de Figueres la tercera ciutat catalana en desescolarització als 17 anys, ja que els joves poden accedir fàcilment a una feina amb poca formació.

Cap dependència, del tipus que sigui, és saludable, i la del sector serveis no n'és una excepció. Tot plegat, deriva en sous precaris i inestabilitat laboral en un context en què el cost de la vida va en augment i empeny un gruix important de la població a la pobresa.

En la difusa línia entre les causes i conseqüències, Armangué assenyala l'estructura econòmica i la progressiva desindustrialització com el principal problema que cal afrontar. «Cal que hi hagi més indústries i que el sector de la logística es desplegui a l'àrea urbana de Figueres», diu. Però perquè les indústries se sentin atretes per la comarca, cal personal especialitzat en aquest sector i que els joves rebin formació en altres sectors econòmics.

Per a Joan Armangué, la formació professional és la clau. «Hi ha d'haver nous cicles formatius per preparar els joves per als nous sectors que s'han d'implementar», insisteix. A més, la posició geoestratègica és òptima per la implantació de la logística, així com les seves singularitats (és l'única ciutat que no és capital de província connectada amb l'Alta Velocitat, per exemple).

Afrontar la realitat social de Figueres passa per canviar, precisament, aquesta realitat i els orígens que la generen. Els ajuts socials permeten que les persones «visquin amb un mínim de dignitat» però els canvis i transformacions van més enllà. Figueres s'ha de reinventar i els canvis només es podran aconseguir des de la unitat política i social i la implicació d'altres administracions supramunicipals.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/alt-emporda/2018/04/01/cercle-vicios-pobresa-figueres/904721.html?utm_source=rss